№ 11. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

Перець

ЮВІЛЯРИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

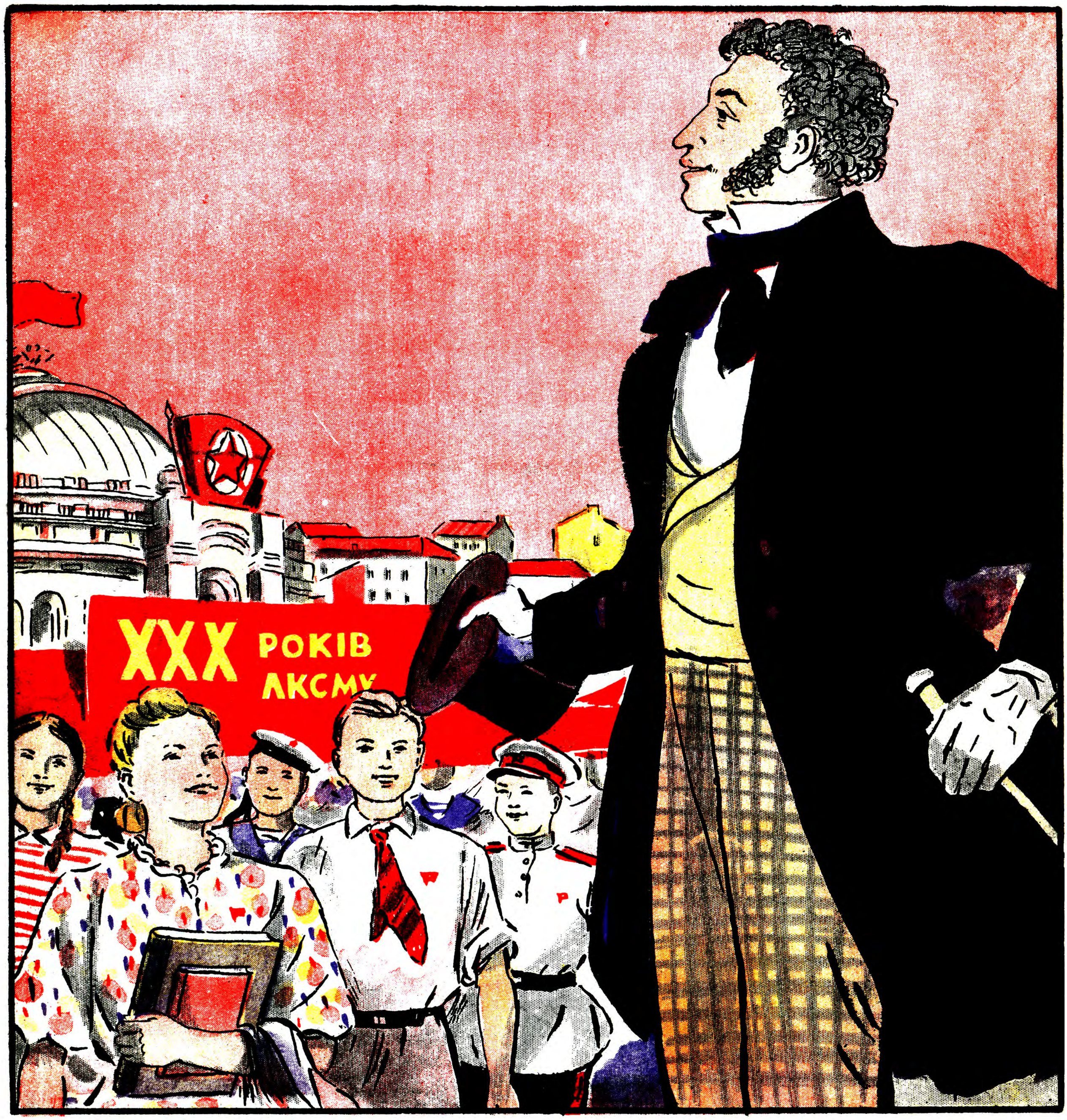

ПУШКІН.— Здравствуй, племя
Младое, незнакомое!

Здоровенькі були!

ЛИСТ КОМСОМОЛЬЦЯМ ТА КОМСОМОЛКАМ З НАГОДИ 30-річчя ЛКСМУ

ПРИЙМАЙТЕ вітання від щирого серця, мої комсомольці, читателі Перця! Приймайте вітання і потиск руки, веселі дівчата, палкі юнаки, що в шахті і в полі — попереду всіх, що з Вами ділю я і жарти, і сміх, що в праці й учобі достойні хвали!

Перчанський привіт! Здоровенькі були!

Я знаю, що Ви (слюсарі, орачі!) — найкращі, найперші мої читачі! Бо серцем і духом завжди молоді, бо любите гумор і жарти в труді, бо де б не зійшлись (бойові, з «огоньком»!) — чи то на суботник, чи в клуб, чи в райком, — завжди поміж Вас є співці-солов'ї, і є — неодмінно! — перчани свої. А Вас же мільйони палких, молодих!

Від Вас я черпав і черпатиму сміх! Той сміх, що ніколи в народі не гас, той сміх, який ворога кидає в сказ, той сміх переможців, героїв труда, що в нім — Ваша сила й душа молода!

Лети мій привіт до найдальших околиць! Запалом, душею — я теж комсомолець!

І в день, коли славний народ України свому комсомолу справля іменини,—я теж над простором святкового столу бокал підіймаю за цвіт комсомолу! За тих комсомольців, що владу радянську грудьми відстояли в війну громадянську, що гнали з Будьонним ворожі навали, що Врангелю й Черчіллю перцю давали. за тих комсомольців, що бороди сиві їм гладять сьогодні онуки щасливі! За тих комсомольців, що в дні п'ятиліток — звели корпуси Дніпрогесів, Магніток! За тих, що в степах куркулів корчували і трактором межі одвічні зорали, а зараз в квітучім колгоспному краї — артілі ведуть у бої за врожаї! За тих комсомольців, що в грізну годину — в боях захищали грудьми Батьківщину, що в битві страшній, під осколочним градом — стояли на смерть з богатир-Сталінградом, що мстили фашистам за кров, за руїни. йдучи з Ковпаком по шляхах України, що кату на страх підняли в Краснодоні простріляні в битвах знамена червоні! За тих комсомольців, що сповнені сили фашистам «катюшами» так приперчили, що ті, позабувши «і маму. і папу», вдались босоніж до «тотального драпу»! За тих комсомольців, що нашу відвагу в боях донесли до самого рейхстагу й на стінах його розписалися... «в тому, що дійсно були тут...»

Й вернулись додому.

За них ми сьогодні бокали зняли! І кажем разом:

— Здоровенькі були!

...Та ми вже домовились, друзі, спочатку, що маємо з Вами й перчанську зарядку. А Перець — Ви знаєте — діло добряче: кого припече, то дивись аж заскаче! І нам у роботі, щоб далі зростати, — прийдеться ще декому перцю давати. Прийдеться давати — зазнайкам, чинушам, сухим бюрократам, зачерствілим душам, які погрузають в папери до того, що часом, крім цифри, не бачать нічого. Прийдеться перчить горлая-нечитайку, що часом розпустить «язик-балалайку» й годину товче (у цеху, чи на полі) — ще те, що завчив піонером у школі. Такому ні книжка, ні клуб не до серця.

За вушко таких!

І в конверт, і до ПЕРЦЯ!

Усіх, які нам заважають робити, давайте разом будем, друзі, перчити, щоб спільно боротись з усім непотрібним, щоб шлях розчищати — завзятим і здібним, щоб, сили і волю помноживши втроє, зростали нові комсомольці-Герої!

За те, щоб їх тисячі в праці зросли — я ще раз кажу:

— Здоровенькі були!

Якщо ж закортить палію-бізнесмену поткнутись на нашу Вітчизну священну, — ми станем на бій до останнього герцю і всиплем такого крицевого перцю мутителям миру, панам з Уолл-стріту, що вітер лиш пил рознесе з них по світу!

Тому ми так певно і дім свій будуєм, і в край комунізму так твердо прямуєм!

Приймайте вітання від щирого серця!

Від Вашого друга й товариша ПЕРЦЯ.

НА МІЛИНІ

Британський крейсер «Аметист», що вв'язався в бій на р. Янцзи на боці гоміндановців, був підбитий і сів на мілину.

Мал. М. СЛІПЧЕНКА.

— Що там сіло на мілину?
— Британська політика в Китаї.

ПЕРЕД БАР'ЄРОМ

У колгоспі ім. Ворошилова Броварського району Київської області не борються з бур'янами.

Мал. С. САМУМА

УРОЖАЙ. — От біда! Хотів був пройти і в цей колгосп, та як пройдеш — бур'яни не пускають.

„МАК-ОГОН"

У колгосп «Маяк» приїхав кореспондент іноземної газети «Ньюс-Брехус-Таймс» містер Мак Олівер. Пред'явивши в правлінні документи, Мак Олівер пішов оглянути господарство, поговорити з людьми, одним словом, побачити те, про що так багато пише його газета. Містер Мак Олівер відмовився від провожатого, бо досить вільно володів російською мовою.

— От і добре, — сказав голова артілі Васильченко, — а то у нас всі зараз зайняті.

Весь день по селу гасала сухорлява, в клітчастому пальті, фігура кореспондента: то він заглядав у комори, то під навіс, де стояв сільськогосподарський реманент... Потім оглядав зерносховище, корівник, птахоферму, сад, електростанцію, робив якісь нотатки у своєму блокноті. І вже, коли стемніло, подався до конюшні, де й зустрів сторожа, середнього на зріст, кремезного діда у кожушку наопашки.

— Кореспондент газети «Ньюс-Брехус-Таймс» Мак Олівер, — відрекомендувався він, простягаючи дідові руку.

— Савелій Макогон, — відрекомендувався сторож, обережно (щоб не роздавити) потискуючи руку містера Мак Олівера.

— Пане Мак-Огон, я хотів би поставити вам кілька питань, якщо це вас не обтяжить, — промовив кореспондент, — записуючи в блокнот «Мак-Огон».

— А чого ж, можна, питайте. Що зможу, відповім.

— Ось, пане Мак-Огон, я вас назвав «паном». Можливо, що це вам не подобається? Я знаю, що в Радянському Союзі це слово не вживається.

Савелій Макогон пильно глянув на кореспондента, ворухнув плечима, поправляючи кожушок.

— Слово «пан» у нас справді не в моді. Але тут слід по-різному розуміти. Ви назвали мене паном, і мені це навіть дуже подобається.

Містер Мак Олівер радісно стрепенувся, зиркнув по боках, нагнувся ближче до діда і прошепотів на вухо:

— Може ви... із «бувших», то кажіть, ніхто ніколи про це не знатиме!

Старий Савелій так само зиркнув по боках і так само на вухо сказав кореспондентові:

— А як ви могли... зразу це опреділити?

— О! Я... я зразу бачу справжню людину.

Макогон ледь помітно посміхнувся, випрямився:

— Ви знаєте, я таки з «бувших»! Скажу більше: з бувших та ще й потомственних...

Савелій почув чиїсь кроки, оглянувся і лукаво підморгнув кореспондентові, мовляв, підождемо хвилинку, доки пройдуть.

У Мак Олівера голова пішла обертом. Яка сенсація! Куди тим миршавим писакам із «Наклеп-прес»! Чого варті їх немічні, висмоктані з пальця сенсації перед цією! «Граф Мак-Огон у ролі колгоспного сторожа!.. Нащадок перших російських князів—жертва колективізації!.. Останній з роду графів Мак-Огон викриває більшовиків!». Сенсаційні заголовки один за одним лягали на білу сторінку блокнота Мак Олівера. Рука в нього помітно тремтіла.

Людина, що перебила їх розмову, пройшла і зникла за високими будівлями. Кореспондент підсів ще ближче і тихенько сказав:

— О, який я радий, що зустрів вас, пане Мак-Огон! Ви, мабуть, якщо не помиляюся, бувший князь.

Савелій усміхнувся.

— Тут ви вже, пробачте, трішки не вгадали.

— Граф!.. — перебив Мак Олівер.

— Теж ні, хоч правда літера «р» справді є в моєму титулі.

— Вгадав! — випалив гість. — Ви бувший барон!..

І тут Савелій не витримав. І на все подвір'я загонисто розсміявся. Потім встав і каже:

— Я з діда-прадіда потомственний батрак! І якщо ви мене назвали паном, то ще раз скажу вам: це мені подобається і навіть дуже, бо я — колишній наймит — тепер пан над усім, хазяїн ось оцього величезного господарства! Чи зрозуміло вам це, пане кореспондент?

— Тоді скажіть, громадянин Мак-Огон, — запнувся кореспондент, — звідки у вас таке англо-саксонське прізвище?

— А так-так, воно справді схоже: Макогон, Макартур, Макмагон, Маколівер! Дійсно, щось ніби англо-саксонське. Але я Макогон! А макогон, пане кореспондент, це така замашна штука, якою наші баби труть мак на пироги і...

— А що означає «і»?

— І при нагоді цією замашною штукою можна непогано стукнути по лобі, якщо хто, скажімо, поткнеться туди, куди йому не слід.

Дід Савелій глянув скоса на містера Мак Олівера і дістав із кишені кисет з махоркою.

— Давайте, — каже, — трошки відійдемо від конюшні і перекуримо.

— Ні, спасибі, я піду. Мені ніколи, — пробурмотів кореспондент і, втягнувши голову в плечі, не прощаючись, швидко попрямував до машини.

Г. РУБЛЕВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

О. С. ПУШКІН

Казка про попа і наймита його Балду

pegec-ua.
pegec-ua.

Переклад лауреата Сталінської премії М. Рильського.
Ілюстрації з альбома художника ГРІ-гор'єва — «До 150-річчя з дня народження О. С. Пушкіна».

Жив собі піп,
Околоту сніп.
Пішов піп по ринку,
Чи не купить яку дешевинку.
Назустріч йому Балда
Іде, навкруги погляда.
«Здоров, попе-борода,
Чого так рано схопився,
По що спорядився?»
Піп йому: «Шукаю служника такого,
Не вельми ціною дорогого,
Щоб знав і коні доглядати,
І шить, і варить, і майструвати».

Балда відказав:
«Служитиму рік тобі славно,
Щиро ще й дуже справно
За три щиглі тобі в лоб од мене,
А їсти буду ячмінь варений».
У попа від тих слів
Зразу лоб засвербів,
Затряслася з ляку борода,
А проте подумав: не біда!
Каже піп Балді: «Добре, згода!
Не вийде з того обом нам шкода.
Іди ж до двору до мого ти,
Покажи, який ти до роботи».
Живе Балда в поповім домі,
Спить собі на соломі,
Їсть за чотирьох,
Працює за сімох.
Ще з ночі в нього все ходором ходить.
Виоре нивку, заскородить,
Піч затопить, усе заготує, закупить,
Яечко спече та сам і облупить.

Попадя Балдою не нахвалиться,
Попівна без Балди сохне і печалиться,
Попеня зове його татком;
Кашу зварить, бавиться з дитятком.
Тільки піп Балду не любить,
Ніколи його не приголубить,
За розплату думає частенько.
Дні минають, уже й строк близенько.
Піп не їсть, не п'є, ночі не спать,
Лоб йому заздалегідь тріщить.
От він попаді признається:
«Так і так, що робить зостається?»
Бистрий розум жіночий
До всяких до хитрощів охочий,
Каже попадя йому стиха:
«Ось ми як того позбудемось лиха.
Загадай ти роботу Балді таку,
Що ніхто б не зробив на людськім віку.
Тим ти і лоб захистиш від побою,
І рахунки свої закінчиш із Балдою».
Тут зробилося попові веселіше,
Поглядає він на Балду сміливіше,
Став він, гукає до Балди:
«Вірний мій слугу, а йди-но сюди!
Слухай: чорти мені подать велику
Підписалися платити довіку.
Луччого прибутку не бажати,
Та недоплатників за три роки багато.
Як наїсися ячменю свого ти,
Іди, виправ подать із бісоти».

Балда, не чувши ніякого горя,
Пішов та й сів край берега моря;
Там взяв він мотузку крутити
Та кінець її в море мочити.
От вилазить з моря старий Біс,
Каже: «Який тебе вітер сюди заніс?»
«Та от мотузкою хочу море морщить
Та вас, прокляте плем'я, корчить».
Впала Бісові на серце туга:
«Скажи, за що така нам наруга?»
«Як за що? Почали ви нас гнівити,
Податі не хочете платити.
Добра ж тут буде нам утіха,
Вам, собакам, не утекти від лиха».
«Балдонько, зажди ще час-годину,
Матимеш подать за всю нашу родину.
Постривай, вишлю свого внука».
Балда мислить: «Чортика обдурить не штука!»
Виринуло те бісенятко,
Занявчало, як голодне кошенятко:
«Здоров, Балдо-селючок, здоров;
А по яку то ти подать прийшов?
Жадних податів чортячому народу
Не доводилося платити зроду.
Ну, та дарма, — бери: лишень умова

З нашого обопільного слова,
Щоб надалі уникнути нам горя:
Хто скоріше з нас оббіжить круг моря,
Той і подать візьме сповна;
У мішку там готова буде вона».
Засміявся Балда лукаво:
«Ех, ти ж, нерозумна прояво!
Де тобі змагатись зо мною,
Зо мною, з самим Балдою?
От уже послали супостата!
Пожди лишень мого меншого брата».
Пішов Балда в близький лісок,

Спіймав двох зайчиків, та в мішок.
Знов до моря він приходить.
Чортеня край моря знаходить.
Держить Балда одного зайка за вуха.
«От тепер ти нашої музики послухай!
Ти, чортенятко, іще хлопченятко,
Супроти мене і зовсім малятко.
Змагатись зо мною — часу даремна трата.
Ану дожени спочатку мого брата.
Раз, два, три! Ну бо, швидко!»
Побігли вони, ледве видко, —
Чортеня по березі морському,
А заїнько в ліс додому.
От, море все обкруженявши,
Висунувши язик, мордочку піднявши,
Прибігло бісеня, задихаючись,
Мокре геть, лапкою втираючись,
Мислить: «Нічим Балда собі не зарадить!»
Зирк — а Балда свого братіка гладить.
«Братіку, — каже, — любий та милий,
Утомивсь бідолашний. Відпочинь, наберись сили!»
Чортик отетерів.
Хвостика підобгав, геть присмирнів,
До братіка боком заходить,
«Почекай, — шепоче, — принесу зараз подать».
Пішов чортик до діда, каже: «Біда!
Перегнав мене менший Балда!»
Старий чорт узяв тут думати думу,
А Балда наробив такого шуму,
Що все море замутнилось,
Хвилями так і розходилось.
Вилізло чортеня, «годі, — кричить, —
Подать тобі принесемо вмить.
Тільки слухай: бачиш цього дрюка?
Кинути його — нехитра штука,
А хто далі цей дрюк закине,
Подать візьме тієї ж хвилини.
Що ж? Боїшся ти ручки пошкодить?
Чого ж ти ждеш?» — «Та он хмарка надходить.
Закину на неї свого дрюка,
А тоді почнеться вам, чортам, наука».
Побігло бісеня до діда старого
Розказати про Балдину перемогу.
А Балда знов море розтривожує,
Та чортам мотузкою загрожує.
Вилізло чортеня, «стривай, — пищить, —
Буде тобі подать умить!..»
«Ні, — каже Балда: —
Тепер мені черга припада,
Умову я сам призначу,
Завдам тобі, враженя, задачу —
Дивись, он там сива кобила,
Кобилу підійми-но ти,
Спробуй хоч трохи з нею на спині пройти.
Піднесеш кобилу — подать твоя,

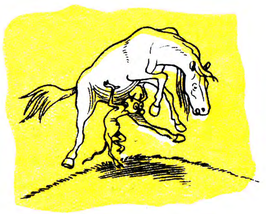

Не піднесеш кобили — то буде вже моя».
Бідолашний біс
Під кобилу підліз,
Та натужився,
Та напружився,
Підняв кобилу, два кроки ступнув,
На третім упав, ніжки простягнув.
А Балда йому: «Дурненьке, дурне ти,
Нічим ви, чорти, мене не поб'єте!
Ти й руками не підняв кобилу,
А я ось ногами покажу свою силу».
Верхи Балда на кобилу сів,
Проскакав версту, аж куряву збив.
Бісеня тут до діда біжить,
«Переміг нас Балда!» — криком кричить.
Чорти подумали, погадали,
Повний мішок податі зібрали,
Балді принесли — забирай — сказали.
Іде Балда, несе, аж зігнувся,
А піп як побачив — вжахнувся.
За попадею ховається,

Од ляку корчиться-здригається.
Балда його відшукав,
Віддав подать, про плату йому нагадав.
Що ж піп робити має?
Лоба він підставляє,
Раз йому Балда щигля дав —
Підскочив піп, стелі дістав;

Удруге Балда щигля дав —
Мову людську піп утеряв;
Утрете Балда щигля дав —
Старий геть з розуму спав.
А Балда похитав з докором головою:
«Не вганяв би ти, попе, за дешевиною!».

1831.

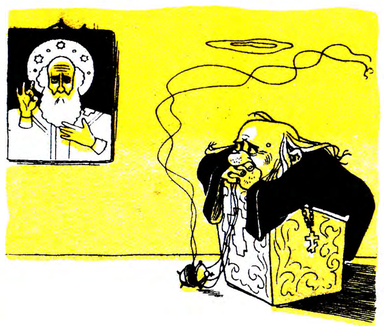

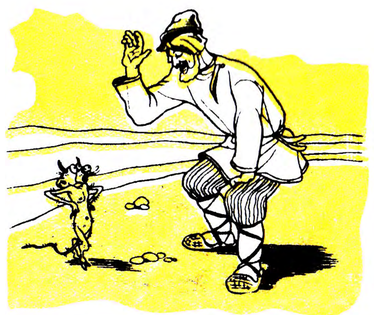

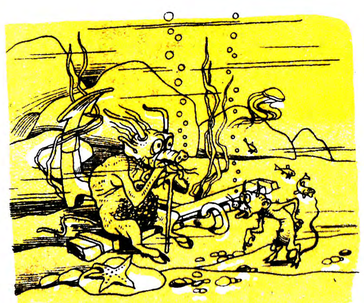

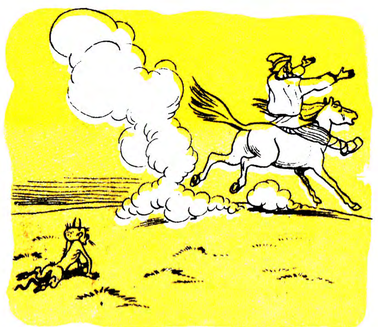

1. «Портрет Невідомої». Як відомо, написаний художником Крамським.

2. Портрет відомої всьому світові Героя Соціалістичної Праці, депутата Верховної Ради СРСР, лауреата Сталінської премії П. М. Ангеліної. Як відомо, ще не написаний жодним художником України.

Остап ВИШНЯ.

БУДЯКИ

Буйний розвиток наших колгоспів — факт очевидний і безперечний.

У кого не б'ється радісно серце з гордості за наших чудесних людей, трудівників широкополих колгоспних і радгоспних ланів!

Сотні Героїв Соціалістичної Праці, тисячі орденоносців, нечувані й небачені на радянській землі врожаї...

Нові сільськогосподарські культури: риж, бавовна, кок-сагиз...

Субтропічні рослини: лимони, апельсини, мандарини, гранати, евкаліпти...

Сталінський план перетворення природи...

Які люди повиростали!

І як неприємно, коли замість того, щоб популяризувати й славити роботу наших чудесних людей, доводиться писати про бур'ян людський.

Нічого не поробиш: на чудесному лані гойної пшениці, дивись, — там виткнувся будяк, там, там...

Що в таких випадках робить ланкова?

Виривае бур'ян з корінням! Прополює пшеницю!

Щоб чиста була!

Отож і нам доводиться час від часу братися за прополку нашої прекрасної пшениці, бо й серед неї ще подекуди витикаються будяки, які псують нашу чисту людську ниву.

Людців таких небагато, але, проте, вони ще трапляються.

От і давайте їх виводити «за вушко та на сонечко».

1. Невже голова колгоспу «Серп і молот», в селі Миколаївці, Ємільчинського району на Житомирщині, Мельник Яків Романович гадав, що ніхто не знае, що він за рік забив для себе чотири колгоспні кабани? Та ще й свиноматку привласнив! Мало йому самих кабанів! А завфермами Лазко Олексій Онопрійович за 1947 і 1948 р.р. продав чотири телиці! Кабани так кувікали, коли їх Мельник колов, а корови так ревли, коли їх Лазко продавав, що ми аж у Києві почули! А Мельник з Лазком ходять та посвистують! Ємільчинський район до Миколаївки ближче, ніж до Києва, а, дивіться, — в Києві чути, а в районі не чути!

2. Невже завідуючий Дворічанським (Харківщина) районним відділом сільського господарства т. Бабикін та старший інструктор-бухгалтер т. Бондаренко, посилаючи журналові «Перець» відповідь з приводу незаконних вчинків голови колгоспу ім. 12-го з'їзду КП(б)У Батраченка, не почервоніли? Вони написали: «Тов. Батраченко незаконно обміняв у колгоспі тільну телицю на свою власну корову, а також незаконно одержав з артілі не 3 вози сіна і 50 кілограмів макухи, а один віз сіна і 30 кілограмів макухи. Райвідділ сільського господарства запропонував повернути телицю, сіно й макуху».

І все?!

Бабикін і Бондаренко гадають, виходить, що Батраченко може керувати колгоспом після такого «виконання» відомої постанови партії й уряду про заходи до ліквідації порушень Статуту сільськогосподарської артілі.

3. Голова колгоспу ім. Петровського, в селі Стара Шарапанівка, Крижопільського району на Вінниччині, Швець та зав. свинофермою Завадецький уночі «взяли» собі з артілі по свиноматці... Ревізійна комісія викрила злочин, склала акта... Швець тоді заплатив у колгоспну касу лише половину того, що коштує свиня.

А Завадецькому довелося повернути свиноматку на ферму. Свиноматка з радості на другий день опоросилася й привела артілі 12 поросят. Бачите, яких «свинок» тягнуть такі «керівники»... І теж ходять собі та посвистують...

4. Колгосп ім. 12-річчя Жовтневої Революції, Ружичнянського району, Кам'янець-Подільської області. Тут орудував зав. фермами Микола Кіндратович Пастух. Як він орудував? Він зменшував в актах приплід у свиноматок. Опорос, примірно, 12 поросят, а в актах писав—10. Двійко поросяток — собі та голові колгоспу Гуцалюкові... Не одмовлявся від поросяток і бригадир свиноферми Василь Шарафан. А коли треба було виконати план, — тоді Пастух, без ухвали загальних зборів, купує в сусідньому колгоспі десятеро поросят, хоч при чесній роботі план можна було виконати без ніякої закупівлі. А махінації з великою рогатою худобою? Пастух продав дві корови й три чотирирічні ялівки, і купив три корови — значно дешевші за продані. На продаж і купівлю нема ніяких документів.

І що ви гадаете?

М. К. Пастуха обрали на голову колгоспу ім. Воровського в сусідньому селі Вовківцях!

Який же з нього буде хазяїн?!

5. Колгосп «Жовтнева Революція», Кролевецького району, Сумської області. На звітно-виборчих зборах виявлені порушення Статуту артілі. В коморі, — комірник Сокольник Левко — виявлено 70 цнт. нестачі зерна, і разом з тим виявлено 100 цнт. лишків. Ревізійна комісія робила ревізію 4 рази, і нічого не добилась, бо брати Сокольники Левко та Микита, один— комірник, а другий — рахівник, — так заплутали справу, що й сам дідько не розплутае.

Рахівник Сокольник М. — законтрактував колгоспові теля, взяв за нього зерно, гроші, теляти не поставив у колгосп, а зарізав і з'їв.

А район як?

Невже побажав Сокольникові:

— Приємного апетиту, Микито Кузьмич!

...Ще раз кажемо: будяків небагато, вони поодинокі, але все одно полотимемо, доки не залишиться не те що будяка, а навіть насінинки будякової.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дуже прошу, з'ясуй одне питання: чи можна залізницею доїхати до м. Ізмаїла? Якщо вірити географічній карті для старших класів, виданій в 1948 році Київською картографічною фабрикою, м. Ізмаїл не має ніякого залізничного сполучення з навколишнім світом.

Позбавили місто цього засобу сполучення: відповідальний редактор виданої карти т. Полив'яна, консультант — кандидат географічних наук т. Діброва і технічний редактор т. Шер.

Їм, як кажуть, і карти в руки, а вони роблять їх, наче без рук.

М. НЕЧАЇВ.

м. Харків.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Ізяславський райвідділ сільського господарства критикували за відсутність оперативного керівництва колгоспами. Критика дала свої результати: зав. райсільгоспвідділу т. Якушевич тепер проявляє надоперативність.

Недавно колгоспи району одержали поштограму, датовану 5 травня, в якій т. Якушевич зобов'язує «до 4 травня одержати малясу» для блоколовок.

Було б добре, коли б, крім польових шкідників, блоколовки ще могли уловлювати і подібні поштограми.

В. МЕЛЬНИК,
голова колгоспу «Боротьба».
Ізяславський район,
Кам'янець-Подільської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Уже кілька місяців ми учимось на курсах механіків самохідних комбайнів у радгоспі «Червоний Перекоп». Отже, хочемо розповісти тобі, що ми вже знаємо і чого ще не знаємо.

Знаємо ми добре, що всі курсанти згідно наказу міністра радгоспів УРСР повинні забезпечуватись обмундируванням і спецодягом. Але ми ніяк не можемо дізнатися, чому й досі нам не видано ні того, ні другого.

Може ти, Перче, допоможеш заповнити цю прогалину?

Курсанти СКРЯГІН і ШАМУРКО.
Каховський район,
Херсонської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Харківський протезний завод ще торік прийняв моє замовлення на виготовлення протезів рук. Окремим листом мене навіть повідомили, що одержу їх найближчим часом.

Минуло вже 10 місяців, а протезів я не одержав.

Цікаво, скільки ж доводиться чекати тим замовцям, яким завод не давав обіцянок виконати замовлення «найближчим часом»?

М. ЗБОРОВСЬКИЙ,
інвалід Вітчизняної війни 1 групи.
с. Луки, Чоповицький район,
Житомирської області.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ вмістив фотознімок про неподобства на станції Воронцово-Городище.

Начальник Одеської залізниці тов. Сущенко повідомив редакцію, що начальникові станції Воронцово-Городище виділено кошти й наказано негайно зробити капітальний ремонт залу для пасажирів і поповнити його меблями та озеленити привокзальний майдан.

* * *

У цьому ж журналі було вміщено замітку про незаконні дії головного інженера Кіровоградської обласної контори «Сільелектро» Бикова.

Наказом по тресту «Укрсільелектро» Бикова знято з роботи.

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про погане ставлення до роботи редактора Козельщанської (Полтавщина) районної газети т. Михайленка.

Бюро Полтавського обкому КП(б)У, обговоривши матеріали розслідування по цьому листу, зняло Михайленка з посади редактора.

ДЕЯКІ ДЕТАЛІ З РОБОТИ «УКРДРЕВДЕТАЛІ»

ТРЕСТ «Укрдревдеталь» підпорядкований Міністерству мебльової промисловості. Повторюємо — підпорядкований, бо з папірців, які виходять з-під руки керуючого трестом «Укрдревдеталь» т. Добровольського, цього не видно.

Трест так пише своєму міністерству:

«Заступнику міністра мебльової промисловості
і столярних виробів УРСР.

За телеграфною заявою директора Тростянецького ДОК'а тов. Калашникова, ДОК мав заборгованість...

Пропоную дати пояснення, чому не ліквідована заборгованість і хто винен в цьому — для притягнення до відповідальності.

Про виконання донесіть тресту...

Керуючий трестом «Укрдревдеталь» Добровольський.»

Отакі випливають деталі, коли читаєш папірці «Укрдревдеталі».

ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ НЕБІЖЧИКА

У СВОЄМУ житті П. П. Швачку довелося зазнавати чимало несподіванок. Але чи не найбільшою була остання, коли в Панасівську сільраду (Броварський район Київської області) прибув інспектор райфінвідділу і сказав:

— Товаришу Швачко! У вашому господарстві є корова, свині, кури, качки... Ваше господарство, товаришу Швачко, підлягає оподаткуванню.

— Умру, а платити не буду! — відрубав розгніваний Швачко.

І що ви думаєте? Вмер!

Цей сумний факт офіціально засвідчено довідкою, яка вже наступного дня надійшла до Броварського райфінвідділу. В ній сказано, що П. П. Швачка давно не існує на світі, і навіть згадується місце, де поховано небіжчика. Довідку стверджує печатка, яку власноручно приклав... голова Панасівської сільради П. П. Швачко.

Голові сільради таким чином вдалося звільнити від оподаткування і власне господарство, і господарство матері. Не кожен небіжчик на це здатний!

Померлих, як відомо, не судять. Ми вважаємо, що для П. П. Швачка варто зробити виняток з загальноприйнятих правил.

ПРОТИ ФАКТУ НЕ ПОПРЕШ

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

— Напишіть у газету, що народ буквально носив мене на руках.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (166) (на украинском языке). Підписано до друку 26.V. 1949 р. Формат 70X105 см. 1 друк. арк.

БФ 01855. Друкарня в-ва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1925. Тираж 60.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

О, СКІЛЬКИ ТИХ ЛИЧИН НЕГІДНИХ,
О, СКІЛЬКИ ЩЕ ЛОБІВ ТИХ МІДНИХ
ВІД МЕНЕ МАЮТЬ ОСЬ ПРИЙНЯТЬ
НЕЗМИВНУ НА ВЕСЬ ВІК ПЕЧАТЬ!

О. С. ПУШКІН.

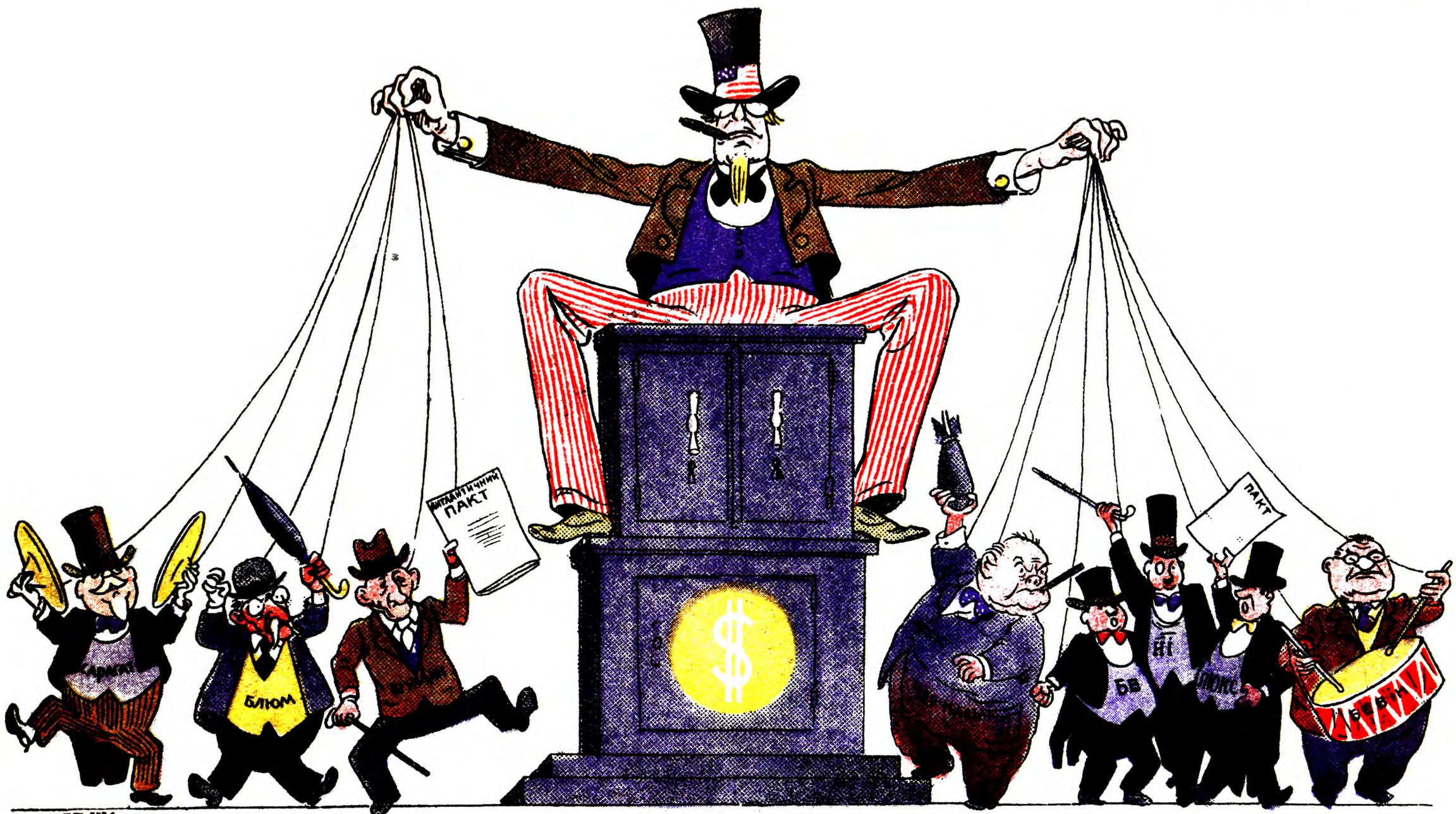

Мал. БЕ-ША

Він знак подасть: і всі тупочуть;
Він п'є: всі п'ють і всі кричать;
Він засміється: всі регочуть;
Насупить брови: всі мовчать.
Він там хазяїн, річ видима...

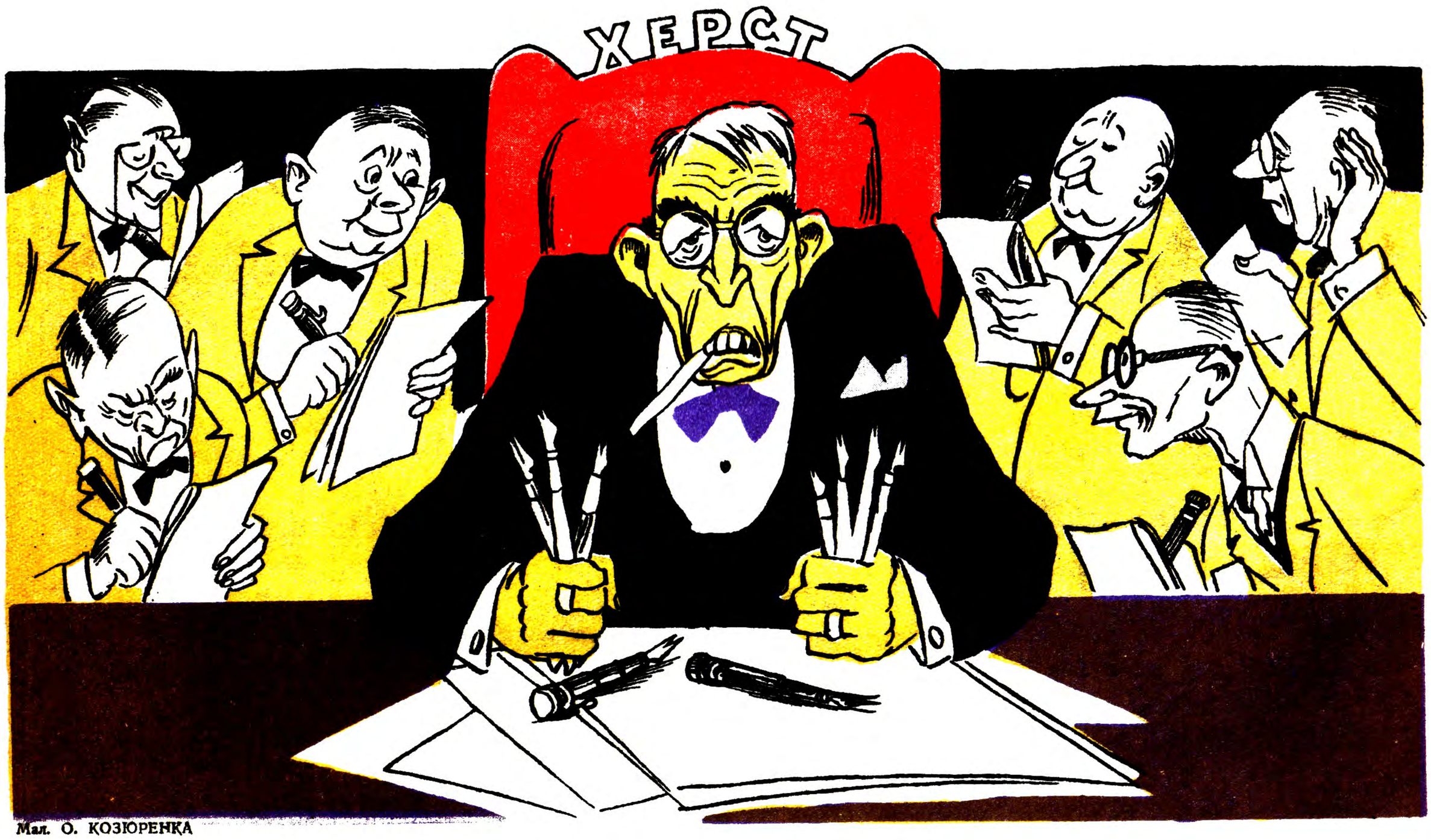

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

В журнальних бійках навіжених
Цей усипляючий зоїл
Мішає опіум чорнил
Із слиною собак скажених.